

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

שְׁמִינִי - תְּזַרִיעַ

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֻלְק כ"ב

קוֹנְטֵרְס 472

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

– מכתב טו –

ברוך השם – לכבוד המפעל הקדוש מפעל הזיהר העולמי!

אספר לכם עובדה נפלאה הראויה לכל אחד לחקוק על לבו, ומהם יראו וכן יעשו. באחד הימים האחרונים הגעתי למושב "פורת" והנה בבית המדרש של הישוב יושבים כ-500-600 יהודים ולומדים בהתמדה רבה ובשמחה את הזיהר הקדוש!!! מה אומר ומה אדבר – אשריכם ישראל!!! איזה זכות שזכינו לה בדרנו אנו ש-500-600 יהודים יושבים יחד בזמן קבוע ולומדים את הזיהר הקדוש ממש רואים בחוש שהגאולה כבר מגיעה וכמו שכתוב בזיהר הקדוש שבזמן שמשחים עומד להגיע ולמדו אפילו הקטנים את סודות התורה ויתגלה הקבלה לכל.

וברוך השם אשר לא הסיר חסדו מאתי וזכיתי לקבוע למוד בזיהר הקדוש. ובפרט שכאשר חפשתי בהיותי בטיוול קטן שערכתי למקומות הקדושים מקום שיש שעור ללמוד זהו והנה בכל ארץ הקדש אין פנה אשר אין שם זהר!!! בכל מקום ומקום מתקבצים יהודים יחד מכל הגונים והעדויות, חסידים, ליטאים, ספרדים, תוניסאים, תימנים, שאמים, באלאדים, ירושלמים, בוכרים, ויז'ניץ, נדבורנא, גור, חב"ד, בעלז, ברסלב, ביאלא, טשורנוביל, לעלוב, קרעטשניף, קרלין, וכ' וכ', כלם איש אחד בלב אחד, כפי שהיה לפני מעמד הר סיני.

וכן בישיבות הקדושות הרבה בחורים קוראים יום יום בזיהר הקדוש וכל רואיהם ומגידי שיעוריהם ורבניהם ומשגיחיהם וראשי ישיבותיהם כולם יכירו וידעו – לא ראי זה כראי זה – ער איז ניט דער זעלבער – כל לומד זהר הרי קרן עור פניו בחוש!!! אפשר לראות את זה על הפנים!!! כזה קדושה! כזה טהרה! כזה שמחה! כזה אהבת תורה! – אשריכם ישראל! – לפני מ"י אתם מטהרים! ומ"י מטהר אתכם! אביכם שבשמים!!! –

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מקוה ישראל השם!!! - אשרינו שזכינו בדורנו אנו לכל הזכותים הגדולים והנפלאים האלה, וכפי שהיה המעשה אצל רבן של כל ישראל מורנו אור שבעת הימים רבנו הבעל שם טוב הקדוש זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן, אשר עשה בראש השנה עלית נשמה ועלה עד להיכלו של משיח ושאלו אימתי קאתי מר (מתי יבוא מר?) וענה לו משיח לפשיפוצו מעינותיך חוצה וידעו ליחד יחודים כמותך, ואכן זה נעשה על ידי הפצת למוד החסידות והזהר הקדוש אשר מפיצים את המעינות חוצה ועד אשר אפשר ליחד יחודים ועל ידי כן תבוא כבר הגאולה האמתית והשלמה ברחמים רבים בקרוב מאד במהרה בימינו אמן.

בברכת התורה:

אברהם ישעיהו לברסקי - בני ברק

- מכתב טז -

בסייעתא דשמיא, מוצאי שבת קדש משפטים א' דראש חדש אדר ה'תש"ע

לכבוד המפעל הזהר הקדוש העולמי

הנני רואה ברוך השם כבר זמן רב את פעלותיכם החשובות מאד בהפצת הזהר הקדוש. רציתי לומר לכם, הרי כל תקופה קצרה מגיעים אל פתחנו לדאבוננו הרב, עלונים עם מקרים קשים הזקוקים להרבה תרומות כדי להחליץ מהמצב הקשה כל כך, (השם יתברך יעזר שפבר לא נודקק לזה ולא יהיו עוד מקרים קשים כאלה ודומיהם). והרי אם היו לומדים את הזהר הקדוש הרי לא היו מגיעים כלל וכלל לזה, אם כן הרי יכולים כך לפעל שכל אחד יעסק בזהר הקדוש וכך כבר לא יהיו צרות כאלה ודומותיהן (כפי שמכרש כן בזהר הקדוש עצמו). ואבקשכם באמת לפעל על כך, וכך לא נשמע עוד צרות.

בשורות טובות והרבה הצלחה:

מ.ד. גרינברג, ירושלים עיר הקדש

כִּי אָנִי הוּא הָרִי זֹאת כְּנַגְדָּךְ, לְהַפְרֵעַ מִמֶּךָ. אִף כֵּן זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, הָרִי זֹאת כְּנַגְדְכֶם לְהַפְרֵעַ מִכֶּם אִם תִּטְמְאוּ אֶת נַפְשְׁכֶם. מַה הַטַּעַם? כִּי הַנְּפֹשׁוֹת הֵן מִמְּנֶה, וְאִם אַתֶּם תִּטְמְאוּ אֶת אוֹתָהּ שְׁלֵה, הָרִי זֹאת כְּנַגְדְכֶם. אִם לְטוֹב - הִיא עוֹמֶדֶת אֲלֵיכֶם. וְאִם רַע - הִיא עוֹמֶדֶת אֲלֵיכֶם.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, מִכָּל אוֹתָם הָאֲחוּזִים מִהַצַּד הַזֶּה, מִתֵּר לְכֶם לֶאֱכֹל, וְכָל אוֹתָם שְׁלֵה בְּאוֹת מַצַּד הַזֶּה, אֲסוּר לְכֶם לֶאֱכֹל. מִשּׁוּם שִׁישׁ בְּהֵמוֹת מַצַּד זֶה, וַיֵּשׁ שְׁבֹאוֹת מַצַּד אַחֵר הַטְּמֵא. וְהִסִּימֵן שְׁלֵהֶם - שְׁכַתוֹב כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶה. וְלִמְדוּנוּ שְׁפִלְס רְשׁוּמִים, וְאֵת כָּלֶם רִשֵׁם הַכְּתוּב. וּמִשּׁוּם כֶּף, כָּל מִי שְׁאוּכַל מֵאוֹתָם שְׁבֹאִים מִהַצַּד הַטְּמֵא הַזֶּה, הוּא נִטְמָא בְּהֵם, וּמִטְמֵא אֶת נַפְשׁוֹ שְׁבֹאֵה מַצַּד טְהוֹר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּלֶל שֶׁל הַכָּל - כְּמוֹ שִׁישׁ עֲשֵׂרֶה כְּתָרִים שֶׁל אֲמוּנָה לְמַעְלָה, כֶּף יֵשׁ עֲשֵׂרֶה כְּתָרִים שֶׁל כְּשָׁפִים טְמֵאִים לְמַטָּה. וְכָל מַה שְׁבֹאֲרֵץ, מֵהֶם אֲחוּזִים בְּצַד הַזֶּה, וּמֵהֶם אֲחוּזִים בְּצַד הַהוּא.

וְאִם תֹּאמַר, וְהַעֲזוּ הוּא, שְׁשׁוּרָה עֲלֵיהֶם רִיחַ טְמֵאָה? לֹא כֶּף. שְׁאִם רִיחַ טְמֵאָה שׁוּרָה בָּהּ, אִזְ אֲסוּר לָנוּ לֶאֱכֹל. אֲלֵא שְׁעוֹבְרִים בְּתוֹכָן וְנִרְאִים כְּנַגְדָּן, וְלֹא שׁוּרִים לְדוֹר בָּהֵן, שְׁכַפְאֲשֶׁר הֵם שׁוּרִים, רִיחַ אַחֲרֵת עוֹבְרֵת עֲלֵיהֶן, וְנִפְרָדִים מֵעֲצָמָן. וּמִשּׁוּם כֶּף נִרְאִים כְּנַגְדָּן וּמִקְטָרְגוֹת בְּתוֹכָן, וְלֹא שׁוּלְטוֹת בְּעֲצָמָן, וְלִכֵּן מִתֵּר לָנוּ לֶאֱכֹל אוֹתָן.

בֵּא רָאֵה, כִּינֵן שְׁהֵן בְּאוֹת לְשִׁלְט בָּהֵן, עוֹבְרֵת רִיחַ אַחֲת, וְזוֹקְפוֹת

הַכָּא זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, הָא זֹאת לְקַבְּלִיכוֹן, לְאַתְפָּרְעָא מְנַיִכוּ, אִי תְסַאָבוֹן נִפְשְׁכוֹן. מָאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּנִפְשָׁתָא מְנֵה הוּו, וְאִי אַתּוֹן תְּסַאָבוֹן לְהֵהוּא דִּילֵה, הָא זֹאת לְקַבְּלִיכוּ, אִי לְטַב הִיא קִיִּימָא לְגַבְיִכוּ, אִי לְבִישׁ הִיא קִיִּימָא לְגַבְיִכוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, מִכָּל אֵינוֹן דְּאַחֲרֵינֵן מִן סֵטֵר דָּא, שְׁאִרֵי לְכוּ לְמִיכָל, וְכָל אֵינוֹן דְּלֵא אַתְיִין (ד) מִ"א ע"ב) מִסְטָרָא דָּא, אֲסִיר לְכוּ לְמִיכָל. בְּגִין דְּאִית בְּעֵירֵין דְּאַתְיִין מִסְטָרָא דָּא, וְאִית דְּאַתְיִין מִסְטָרָא אַחְרָא מְסַאָבָא. וְסִימְנָא דְּלֵהוֹן דְּכַתִּיב, כָּל מִפְרֶסֶת פְּרֶסֶה. וְגַמְרִינֵן כְּלֵהוּ רְשִׁימֵן, וְכֵלֵהוּ אַרְשִׁים לְהוּ קָרָא. וּבְגִין כֶּף, כָּל מָאן דְּאֵכִיל מֵאֵינוֹן דְּאַתְיִין מִסְטָרָא דָּא מְסַאָבָא, אַסְתָּאב בְּהוּ, וְסֵאִיב לְנַפְשֵׁיהַ דְּאַתְיָא מִסְטָרָא דְּכִיָּא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר כָּלֶל כְּלֵא, כְּמָה דְּאִית עֲשֵׂר כְּתָרֵין דְּמֵהִימְנוּתָא לְעִילָא. כֶּף אִית עֲשֵׂר כְּתָרֵי דְּחָרְשֵׁי מְסַאָבֵי לְתַתָּא. וְכָל מַה דִּי בְּאַרְעָא, מְנַיִיהוּ אַחֲרֵינֵן בְּסֵטֵרָא דָּא, וּמְנַיִייהוּ אַחֲרֵינֵן בְּסֵטֵרָא אַחְרָא.

וְאִי תִימָא, הִיא עֲזוּ, דְּשְׁרִיא עֲלֵיהֶם רִיחַ מְסַאָבָא. לְאוּ הֵכִי. דְּאִי רִיחַ מְסַאָבָא שְׁרִיא בֵּיהַ, אֲסִיר לָן לְמִיכָל. אֲלֵא אַעְבְּרֵן בְּגוּוִיֵּיהוּ, וַיִּתְחַזְזוּן לְקַבְּלֵיהוֹן, וְלֹא שְׁרִיא לְדִירָא בְּהוּ, דְּכַד אֵינוֹן שְׁרִיין, רִיחַ אַחְרָא אַעְבֵּר עֲלֵיהוּ, וּפְרִישָׁן מְגַרְמִיֵּיהוּ. וּבְגִין כֶּף אַתְחַזְזוּן לְקַבְּלֵיהוּ, וּמִקְטָרְגֵי בְּגוּוִיֵּיהוּ, וְלֹא שְׁלִטֵי בְּהוּ כְּגַרְמִיֵּיהוּ, וְעַל דָּא שְׁרִי לָן לְמִיכָל.

הָא חֲזִי, כִּינֵן דְּאַתְיִין לְשִׁלְטָאָה בְּהוּ, אַעְבֵּר רִיחָא חֲדָא, זְקַפֵּן עֵינֵינֵן וְחֲמָאן רְשִׁימֵין דְּלֵהוֹן, וְאַתְפָּרְשָׁן מְנַיִיֵּיהוּ, אֲבָל

אתחזו לקבליהון, ולא אסירי לן למיכל. בין בבעיירי, בין בחיותא, בין בעופי, בין בנוני ימא, בכלהו אתחזון ימינא ושמאלא (רחמי ודינא), וכל מאן דאתי מסטרא דימינא, (מסטרא ורחמי) שארי לן למיכל. וכל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא (מסטרא ודינא), פלהו אסיר לן למיכל. בגין דדרגא (פ"א דגרא) דכלהו מסאבא, וכלהו מסאבין, ורוח מסאבא שריא בגווייהו, ודרי בהו. ועל דא רוחא קדישא דישראל, לא יתערב בהו, ולא יסתאב בהו, בגין דישתפחון קדישין, וישתמודעון לעילא ותתא. זפאה חולקיהון דישראל, דמלפא קדישא אתרעי בהו, ובעי לדפאה להו, ולקדשא להו על פלא, בגין דאחידון ביה.

הא חזי, פתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, אי קדשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל, הין אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא. ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם וגו', מאן (דיהיב) דאיהו בדיוקנא דמלפא, לא לבעי ליה לאפרשא מאורחוי דמלפא. ובגין כך רשים להו קדשא בריך הוא לישראל, פל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא. זפאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו, (ישעיה סא) פל רואיהם יפירום פי הם זרע ברך יי, ברך יי ממש, ברך יי בכלא.

והא חזי, פל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי, אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שריא עליה, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלהא עלאה, ולא אתי מסטריה, ולא אתדבק ביה. ואי יפוק

עינים ורואות את רשומיהן ונפרדים מהן, אבל נראים כנגדן, ולא אסורים לנו למאכל.

בין בבהמות, בין בחיות, בין בעופות, בין דגי הים, בכלם נראים ימין ושמאל (רחמים ודין), ואת כל מי שבא מצד הימין (מצד הרחמים) מתר לנו למאכל. וכל אותם שבאים מצד השמאל (מצד הדין), אסורים כלם לנו למאכל, משום שהדרגה (שעצם) של כלם טמאה, וכלם טמאים, ורוח טמאה שרויה בתוכם וגרה בהם. ולכן רוח הקדושה של ישראל לא תתערב בהם ולא תטמא בהם, כדי שימצאו קדושים ויודעו למעלה ולמטה. אשרי חלקם של ישראל, שהמלך הקדוש רוצה בהם ורוצה לטור אותם ולקדש אותם על הכל, משום שהם אחרים בו.

בא ראה, כתוב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר. אם הקדוש ברוך הוא מתפאר בישראל, איך באים להטמא ולהדבק בצד הטמאה? ועל זה כתוב והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני. ולא (אל) תשקצו את נפשותיכם וגו'. מי (שישב) שהוא בדמות המלך, לא צריך להפרד מדרכי המלך, משום כך רשם הקדוש ברוך הוא את ישראל כל אותם שבאים מצד זה, וכל אותם שבאים מצד אחר. אשרי חלקם של ישראל, שכתוב בהם (שם סא) פל ראייהם יפירום פי הם זרע ברך ה'. ברך ה' ממש, ברך ה' בכל. ובא ראה, פל מי שאוכל מאותם מאכלים אסורים, נדבק בצד האחר, ומתעב נפשו ועצמו, ורוח טמאה שורה עליו, ומראה את עצמו שאין לו חלק באלוה העליון, ולא בא מהצד שלו ולא נדבק בו. ואם יצא כך מהעולם

הִזָּה, אוֹחֲזִים בוֹ כָּל אוֹתָם
הָאֲחוּזִים בְּצַד (שְׂבַא מִצַּד) הַטְּמֵאָה,
וּמְטַמְּאִים אוֹתוֹ וְדָנִים אוֹתוֹ
כְּאֵדָם שֶׁהוּא נִתְעַב שֶׁל רְבוּנוֹ,
נִתְעַב בְּעוֹלָם הִזָּה וְנִתְעַב בְּעוֹלָם
הַבָּא.

וְעַל זֶה פְּתוּב וְנִטְמָתָם בָּם, בְּלִי
א', שְׂלֵא נִמְצְאוּת רְפוּאָה
לְתוֹעֲבָתוֹ, וְלֹא יוֹצֵא מִטְּמֵאוֹ
לְעוֹלָמִים. אוֹי לָהֶם! אוֹי לְנַפְשָׁם,
שְׂלֵא יִדְבְּקוּ בְּצִרוּר הַחַיִּים
לְעוֹלָמִים, שְׁהָרִי נִטְמָאוּ! אוֹי
לְעַצְמָם! עֲלֵיהֶם פְּתוּב (ישעיה טו)
כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת וְגו', וְהָיָה
דְּרֹאוֹן לְכָל בָּשָׂר. מֶה זֶה דְּרֹאוֹן?
סְרַחוּן. מִי גָרַם לוֹ? אוֹתוֹ הִצַּד
שֶׁנִּדְבַּק בוֹ.

יִשְׂרָאֵל בָּאִים מִצַּד הַיָּמִין. אִם
נִדְבְּקִים בְּצַד הַשְּׂמָאל, הָרִי
פּוֹגְמִים אֶת הִצַּד הַזֶּה, וּפּוֹגְמִים
אֶת עַצְמָם, וּפּוֹגְמִים אֶת נַפְשָׁם,
פּוֹגְמִים בְּעוֹלָם הִזָּה וּפּוֹגְמִים
בְּעוֹלָם הַבָּא. כָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁנִּדְבַּק
בְּצַד הַטְּמֵאָה, שֶׁהִכַּל אַחוּז זֶה
בָּזֶה, וְכַתוּב (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ
אֲתָה לֵה' אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (קהלת ו) כָּל
עֵמֶל אָדָם לְפִיּהוּ וְגו'. הַסְּתַפְּלִיתִי
בְּדַבְּרֵי שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, וְכֵלָם
אֲחוּזִים בְּחֻכְמָה עֲלֵיוֹנָה. כָּל עֵמֶל
אָדָם לְפִיּהוּ, הַפְּסוּק הִזָּה בְּשִׁעָה
שְׂדֵנִים אֶת הָאָדָם בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם
פְּתוּב. כָּל אוֹתוֹ הַדִּין, וְכֵל מֶה
שֶׁסּוֹבֵל בְּאוֹתוֹ הַעוֹלָם וְנוֹקְמִים
מִמֶּנּוּ נִקְמַת הַעוֹלָם - לְפִיּהוּ,
בְּשִׁבִיל פִּיּהוּ שְׂלֵא שְׁמַר אוֹתוֹ
וְטֵמֵא אוֹתוֹ אֶת נַפְשׁוֹ, וְלֹא נִדְבַק
לְצַד הַחַיִּים לְצַד הַיָּמִין. וְגַם
הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם
דִּינָה לְעוֹלָם וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.
דְּבַר אַחַר לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם
לְעֻלּוֹת לְמִקוּמָה לְעוֹלָמִים, מִשּׁוּם
שֶׁהָרִי הִיא גִטְמָאָה וְנִדְבַקָה לְצַד
הָאֲחֵר.

הַכִּי מֵהָאִי עֲלֵמָא, אֲחִידָן בֵּיהַ כָּל אֵינוֹן דְּאֲחִידָן
בְּסֵטֶר (ס"א דִּאֲחִיָּין מִסְטֶר) דְּמִסְאָבָא, וּמִסְאָבִין לִיהַ
וְדִינִין לִיהַ כְּבַר נֶשׁ דְּאִיהוּ גַעְלָא דְּמֵאֲרִיָּה,
גַעְלָא בְּהָאִי עֲלֵמָא, וְגַעְלָא בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי.

וְעַל דָּא כְּתִיב, וְנִטְמָתָם בָּם בְּלֵא א', דְּלֵא
אֲשַׁתְּכַח אֲסוּוֹתָא לְגַעוּלִיָּה, וְלֹא נִפִּיק
מִמִּסְאָבוּתִיָּה לְעֵלְמִין. וְוִי לוֹן, וְוִי לְנַפְשִׁיָּהוּ,
דְּלֵא יִתְדַבְּקוֹן בְּצִרוּרָא דְּחַיִּי לְעֵלְמִין, דְּהָא
אֲסֵתָאבוּ. וְוִי לְגֵרְמִיָּהוּ, עֲלֵיָּהוּ כְּתִיב (ישעיה טו)
כִּי תוֹלַעְתֶּם לֹא תָמוּת וְגו', וְהָיָה דְּרֹאוֹן לְכָל
בָּשָׂר. מָאִי דְּרֹאוֹן. סְרַחוּנָא. מָאֵן גָּרִים לִיָּה,
הַהוּא סֵטֶר דְּאֲתַדְּבַק בֵּיהַ.

יִשְׂרָאֵל אֲחִיָּין מִסְטֶרָא דִּימִינָא, אִי אֲתַדְּבַקוֹן
בְּסֵטֶר שְׂמָאלָא, הָא פּוֹגְמִין לְסֵטֶר דָּא,
וּפּוֹגְמִין לְגֵרְמִיָּהוּ, וּפּוֹגְמִין לְנַפְשִׁיָּהוּ, פּוֹגְמִין
בְּעֵלְמָא דִּין, וּפּוֹגְמִין, בְּעֵלְמָא דְּאֲתִי. כָּל שֶׁכֵּן
מָאֵן דְּאֲתַדְּבַק בְּסֵטֶר דְּמִסְאָבָא, דְּכֵלָא אֲחִיד
דָּא בְּדָא, וְכַתִּיב (דברים יד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אֲתָה לִיָּי'
אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (קהלת ו) כָּל עֵמֶל הָאָדָם
לְפִיּהוּ וְגו'. אֲסֵתַפְּלִנָא בְּמַלְי דְּשְׁלֹמֹה
מִלְפָּא, וְכֵלָהוּ אֲחִידָן בְּחֻכְמָה עֲלֵאָה. כָּל עֵמֶל
הָאָדָם לְפִיּהוּ, הָאִי קָרָא, בְּשִׁעְתָּא דְּדִינִין
לִיָּה (דף מ"ב ע"א) לְבַר נֶשׁ בְּהַהוּא עֲלֵמָא פְּתִיב,
כָּל הַהוּא דִּינָא, וְכָל מָאִי דְּסָבִיל בְּהַהוּא עֲלֵמָא,
וְנִקְמִין מִנִּיהַ נִקְמַתָּא דְּעֵלְמָא. לְפִיּהוּ: בְּגִין
פִּיּהוּ, דְּלֵא נִטִּיר לִיָּה, וְסָאִיב לִיָּה לְנַפְשִׁיָּה,
וְלֹא אֲתַדְּבַק בְּסֵטֶרָא דְּחַיִּי, בְּסֵטֶרָא דִּימִינָא.
וְגַם הַנֶּפֶשׁ לֹא תִמְלָא, לֹא תִשְׁתַּלֵּם דִּינָהָא
לְעֵלָם וְלְעֵלְמֵי עֵלְמִין. דְּבַר אַחַר לֹא תִמְלָא,
לֹא תִשְׁתַּלֵּם לְסֵלְקָא לְאֲתַרְהָא לְעֵלְמִין, בְּגִין
דְּהָא אֲסֵתָאבַת, וְאֲתַדְּבַקַת בְּסֵטֶרָא אֲחֵרָא.

רבי יצחק אמר, כל מאן דאסתאב בהו, כאיילו פלח לעבודה זרה, דאיהו (דברים יז) תועבת יי, וכתוב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה, נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא, ועייל ברשותא אחרא. אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרא. ולא עוד, אלא דאסתאב בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא ונטמתם בם פתיב בלא א'.

וכתוב, ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבהלתי אתכם לטמא. מאי לטמא לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינון מסאבין, ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא דתנינן זמין קדשא ברין הוא לדפאה להו לישראל, במה. אמר ליה, במה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. כיון דאתדפאן מתקדשן, וישראל דאתדבקן ביה פקודשא ברין הוא, קדש אקרונ, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי. ראשית תבואתה, וכתוב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי, ופאין אינון ישראל, דקודשא ברין הוא קאמר עלייהו, והייתם קדושים פי קדוש אני יי, בגין דכתיב (דברים י) וכו תדבק, וכתוב (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה.

רעיא מהימנא

דגים ודגבים, אינן טעונין שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. הכי מארי מתיבתא, אין צריכין שחיטה, אלא דאתמר בהון, (בראשית מט) ויגוע ויאסף אל עמיו. מה נוגי ימא, חיותן בימא. אף תלמידי חכמים,

רבי יצחק אמר, כל מי שנטמא בהם, כאלו עבד לעבודה זרה, שהיא תועבת ה', וכתוב לא תאכל כל תועבה. מי שעובד לעבודה זרה, יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. אף מי שנטמא במאכלות הללו, יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות אחרת. ולא עוד, אלא שנטמא בעולם הזה ובעולם הבא, ולכן כתוב ונטמתם בם כלי א'.

וכתוב (ויקרא ט) ולא תשקצו את נפשותיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבהלתי לכם לטמא. מה זה לטמא? לטמא את העמים עובדי עבודה זרה, שהרי הם טמאים, והם באים מצד הטמאה, וכל צד נדבק במקומו.

רבי אלעזר היה יושב לפני רבי שמעון אביו. אמר לו, זה ששנינו עתיד הקדוש ברנף הוא לטהר את ישראל, במה? אמר לו, במה שכתוב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. כיון שנטהרים מתקדשים, וישראל שנדבקים בקדוש-ברנף הוא נקראו קדש, שכתוב (ירמיה ט) קדש ישראל לה' ראשית תבואתה, וכתוב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי. אשריהם ישראל שהקדוש ברנף הוא אומר עליהם, והייתם לי קדשים פי קדוש אני ה', משום שכתוב וכו תדבק, וכתוב (תהלים קמז) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה.

רעיא מהימנא

דגים ודגבים אינם טעונים שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. כן מורי הישיבה, אין צריכים שחיטה, אלא שנאמר בהם (בראשית מט) ויגוע ויאסף אל

עמיו. מה דגי הים חיותם בינם, אף תלמידי חכמים בעלי המשנה חיותם בתורה, ואם נפרדים ממנה, מיד מתים. (תנאי) תניני המשנה, שבה התרבו כדגי הים, ואם אלו שפיכשו יעלו למים ולא יודעים לשוט, הם מתים. אבל אדם (שהם בעלי קבלה, הללו שלמעלה), שהוא למעלה מכלם, נאמר בו (בראשית א) וירדו בגדת הים ובכוף השמים.

שאותם מורי המשנה, התנינים, התנין הגדול, נחש בריח, כנגד והברית התיכן בתוך הקרשים, בזמן שהתנינים, בעלי המשנה, יש מחלקת ומקשים זה על זה, בולע את חברו, וזה תלמיד קטן שלא הגיע להוראה ומורה, חיה מיתה. ואם הם שוים זה לזה ויש בהם מחלקת וקשיה, נאמר בהם (לבסוף) (במדבר כא) את זהב בסופה, ופרשה - אהבה בסופה. (עד כאן רעיא מהדימא).

פרשת תזריע

וידבר ה' אל משה לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'. רבי אלעזר פתח, (שיר א) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי! מה זה על משכבי? אלא פנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, ומבקשת ממנו על הגלות, משום שהיא יושבת בין שאר העמים עם בניה ושוכבת לעפר. ועל שהיא שוכבת בארץ טמאה אחרת, אומרת: על משכבי אני מבקשת, שאני פואכת (שוכבת) בגלות, ועל זה - בקשתי את שאהבה נפשי, ולהוציא אותי ממנו.

בקשתיו ולא מצאתיו, שאין דרכו להזדוג עמי אלא בהיכלו, קראתיו ולא ענני. שהנה בין שפתיב (דברים ד) ושמע עם קול אלהים וגו'.

מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה, מיד מתים. (נ"א הנאי) תנינן דמתניתין, דבה אתרבו כנוני נמא, ואי אינון דביבשמתא יעלו לומיא, ולא ידעין לשטטא, אינון מיתין. אבל אדם (ראינו מארי קבלה אינון לעילא), דאיהו לעילא מכלהו, אתמר ביה (בראשית א) וירדו בגדת הים ובכוף השמים.

דאינון מארי מתניתין תנינא, התנין הגדול, (ישעיהו כו) נחש בריח, לקבל (שמות כו) הברית התיכון בתוך הקרשים, בזמנא דתנינן מארי משנה אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, פלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר שלא הגיע להוראה ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת, וקושא, אתמר בהון (ס"א לבסוף) (במדבר כא) את זהב בסופה, אוקמיה אהבה בסופה. (ע"כ ר"ב מ).
פרשת אשה כי תזריע

וידבר יי' אל משה לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וגו'. (ויקרא יב) רבי אלעזר פתח, (שיר השירים א) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי, במשכבי מיבעי ליה, מהו על משכבי. אלא כנסת ישראל אמרה קמי קדשא בריך הוא, ובקעת מגיה על גלותא, בגין דהיא יתבא בין שאר עמין עם בנהא, ושכיבת לעפרא, ועל דהיא שכיבת בארעא אחרא מסאבא, אמרה, על משכבי בעינא, דכאיבנא (נ"א דשכיבנא) בגלותא, ועל דא, בקשתי את שאהבה נפשי ולאפקא לי מגיה.

בקשתיו ולא מצאתיו, דלאו ארחיה לאזדווגא (דף טב ע"ב) בי אלא בהיכליה, קראתיו ולא ענני. דהא ביני עמין אחרנין יתיבנא, וקליה לא שמעין אלא בנוי. דכתיב, (דברים ד) השמע עם קול אלהים וגו'. עמים אחרים אני יושבת, ואין שומעים את קולו אלא בניו, אלהים וגו'.

רבי יצחק אָמר, על משַׁכְּבֵי בְּלִילוֹת. אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל על מִשְׁכְּבֵי אֶתְרַעְמָנָא קַמֵּיהּ, דִּיהָא מַזְדְּוּג עֲמִי לְמַחְדֵּי לִי, וְלִבְרַכָּא לִי, בְּחֵידוֹ שְׁלִים. דִּהְכִי תַנְיִן דְּמַזְדְּוּגָא דְּמִלְכָּא בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמָה צְדִיקִים יֵרְתוּ יְרוֹתָא אַחֲסִנְתָּא קְדִישָׁא, וְכָמָה בְּרַכָּאן מִשְׁתַּכְּחִי בְּעֵלְמָא.

רבי יצחק אָמר, על משַׁכְּבֵי בְּלִילוֹת - אָמְרָה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, על מִשְׁכְּבֵי הַתְּרַעְמָתִי לְפָנָיו, שֶׁהִיא מַזְדְּוּג עֲמִי לְשִׁמְחָה אוֹתִי וְלִבְרָךְ אוֹתִי בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה. שְׂכַף שְׁנִינָא, שְׁמַזְדְּוּג שֶׁל הַמֶּלֶךְ עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּמָה צְדִיקִים יֵרְשׁוּ יְרוֹשֶׁת נִחְלָה הַקְּדוּשָׁה, וְכָמָה בְּרֻכּוֹת נִמְצְאוֹת בְּעוֹלָם.

רבי אבא הוּה אָזִיל לְכַפֵּר קְנִיא, (ס"א בְּפִרְקַמְטִיא) לְמַעְרְתָא דְּלוּד. וְהוּו עֲמִיה רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב, (משלי יב) אֵשֶׁת חֵיל עֲטֶרֶת בְּעֵלָהּ וְגו'. אֵשֶׁת חֵיל, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכַרְקָב בְּעֲצָמוֹתָיו מְבִישָׁה. אֵלִין (נ"א דָּא מְהִיבְנִתָּא דְּשָׂרָא) עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא יְכִיל לְמַסְבֵּל לֹוּן בְּעֵלְמָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (ויקרא כ) וְאָקוּץ בָּם. כְּהִנֵּי קוֹצִין וְגוֹבִין דְּדַחְקִין לֵיהּ לְבַר נֶשׁ וְלָא יְכִיל לְמַסְבֵּל לֹוּן.

רבי אבא היה אזיל לכַפֵּר קְנִיא (בסוחרה) לְמַעְרַת לוֹד, וְהָיו עֲמִי רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֲזִיָּא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (משלי יב) אֵשֶׁת חֵיל עֲטֶרֶת בְּעֵלָהּ וְגו'. אֵשֶׁת חֵיל - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְכַרְקָב בְּעֲצָמוֹתָיו מְבִישָׁה - אֵלִין (וּו הָאִמְנָה שֶׁל שָׂרָא) הַעֲמִים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה שְׂאִין הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְכֹוֹל לְסַבֵּל אוֹתָם בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (ויקרא כ) וְאָקוּץ בָּם. כְּאִתָּם קוֹצִים וְדוֹרְדִים שְׂדוּחִקִים אֵת הָאֲדָם וְלָא יְכֹוֹל לְסַבֵּל אוֹתָם.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּפִי זֶה וְדָאִי, אֵשֶׁת חֵיל, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דִּיהִיא גְבִירְתָּא מְכַמָּה חֲזִיִּלִין וְכָמָה מִשְׁרִיין דְּמִשְׁתַּכְּחִי בְּעֵלְמָא, עֲטֶרֶת בְּעֵלָהּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, עֲטֶרֶת תְּפָאֲרַת, וְכֻלָּא חַד. (ל"ג וכו') אֵשֶׁת חֵיל דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דִּיהִיא בּוֹוּגָא דְּמִלְכָּא אַפִּיקַת כְּמָה חֲזִילִין כְּמָה מִשְׁרִיין כְּמָה צְדִיקִים בְּעֵלְמָא וְכֵלְהוּ אַקְרוּן גְּנִים לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְלְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל כְּמָה דְּכִתִּיב (דברים י"ד) בְּנִים אֲתֵם לִי (אֱלֹהֵיכֶם). עַד דִּיהוּ אָזִיל, אָמַר רַבִּי אַבָּא כָּל חַד לֵימָא מְלָה, בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּפִי זֶה וְדָאִי, אֵשֶׁת חֵיל - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא הַגְּבִירַת מְכַמָּה חֲזִילוֹת וְכָמָה מַחְנוֹת שְׁנִמְצָאִים בְּעוֹלָם. עֲטֶרֶת בְּעֵלָהּ - כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר עֲטֶרֶת תְּפָאֲרַת, וְהַכֵּל אֶחָד. (ל"ג אֵשֶׁת חֵיל - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בּוֹוּגָא הַמֶּלֶךְ הוֹצִיאָה כְּמָה חֲזִילוֹת, כְּמָה מַחְנוֹת, כְּמָה צְדִיקִים בְּעוֹלָם, וְכֵלְהוּ נְקָרָאִים גְּנִים לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁכַתוּב (דברים י"ד) בְּנִים אֲתֵם לִי (אֱלֹהֵיכֶם) עַד שֶׁהִיו הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי אַבָּא, כָּל אֶחָד יֵאמַר דְּבַר בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל.

רבי אבא פָּתַח וְאָמַר. (משלי לא) אֵשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דִּיאֵיהִי אֵשֶׁת חֵיל, כְּמָה דְּאִמְרוּן. מִי יִמְצָא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, אֲשֶׁר יִמְצָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. (ל"ג מִי יִמְצָא לְאִמְנָא בֵּיהּ כְּרַבָּא) מִי יִמְצָא, מֵאֵן יִזְכֶּה לְמַהוּי בֵּיהּ בְּשְׁלִימוֹ, וְלֹא שְׁתַּכְּחָא עִמָּה תְּדִיר. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וְגו'.

רבי אבא פָּתַח וְאָמַר, אֵשֶׁת חֵיל מִי יִמְצָא - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא אֵשֶׁת חֵיל, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר מִי יִמְצָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרִית הַיָּמִים. (ל"ג מִי יִמְצָא - לְהִגִּית בּוֹ קְרַב) מִי יִמְצָא - מִי יִזְכֶּה לְהִיוֹת עִמָּה בְּשִׁלְמוֹת וְלֹא הִמְצָא עִמָּה תְּמִיד.

וְרַחוּק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ, מְכַרְהָ, מְכַרְהָ! ?

וְרַחוּק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ, מְכַרְהָ, מְכַרְהָ מִיבְעִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (פסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשִׁעְרֵים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהור
(זהר הקדש שיר השירים (דף פ"ו ע"ב))

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

ייבוב עוסיפה: ר. 191762-3-057

אבות ובנים